

indrømmes, at Begrebet „Brugere“ ikke er aldeles udtømmende defineret, naar man nævner Fæstere, Forpagtere og Lejere, saa tror jeg dog egentlig ikke, at dette vilde skabe nogen Vanskelighed ved Lovens Anvendelse, thi det kan sikkert ikke forstaas anderledes, end at hvor der er Brugere, som ikke falde ind under en af de tre Betegnelser Fæstere, Forpagtere eller Lejere, der maa de dog alligevel anfattes til Snekastningshjælp, idet det maa forstaas, som om der stod: „Fæstere, Forpagtere, Lejere“ o. s. v. Landstinget har imidlertid troet, det var rigtig at omredigere dette, og Bestemmelsen lyder nu saaledes: „Snekastningsbyrden fordeles paa Ejerne eller Brugerne af de i Sognekommunerne“ o. s. v. Jeg er ikke vis paa, at denne Redaktion er heldigere, thi det bliver deraf ikke tilstrækkelig klart, om det er overladt til de kommunale Autoriteter, at vælge efter Skøn mellem Ejerne og Brugerne, naar der nemlig staar: „Ejerne eller Brugere“, men Udvalget har dog ikke fundet Anledning til at stille noget Vædringsforslag desangaaende, da man gaar ud fra, at det maa forstaas, som om der havde staat: fordeles paa Ejerne eller, for saa vidt Ejendommene helt eller delvis bruges af andre end Ejerne, da paa Brugerne. Man gaar ud fra, at det maa forstaas saaledes, og under den Forudsætning har man undladt at stille Vædringsforslag. Med disse Bemærkninger skal jeg paa Udvalgets og Flertallets Vegne tilraade det høje Ting at stemme for de Vædringsforslag, vi have stillet.

Brockenhuus-Schack: Ved de tidligere Forhandlinger her i Tinget var hele Udvalget enigt om, at Skovstyldshartkornet skulde svare lige saa meget som Ager- og Engshartkorn, og et Vædringsforslag, der sigtede dertil, blev vedtaget enstemmig her i Tinget. Af de Forhandlinger, som ere blevne førte i Landstinget, fremgaar det, at man i det andet Ting har lagt meget stor Vægt paa, at der ikke sker nogen Forandring i den nuværende Tilstand, at Skovstyldshartkornet svarer halvt saa meget som Ager- og Engshartkorn. Da jeg nærer Frygt for, at naar Folketinget fastholder sit tidligere Standpunkt, vil denne Lov ikke komme ud, og da jeg har den Overbevisning, at denne Snekastningslov indeholder særdeles praktiske og hensigtsmæssige Bestemmelser, og at der overalt i hele Landet er Stemning for, at denne Lov skal komme ud, og at der vil blive megen Misfornøjelse med, at denne Lov faldt, fordi man ikke kunde sætte den Bestemmelse igennem, at Skovstyldshartkorn skulde svare

lige med Ager- og Engshartkorn, ønsker Mindretallet ikke at lægge Hindringer i Vejen for Loven og mener, at det er ligesaa rigtigt nu straks at gøre Vædringen som at opsætte det, indtil Sagen kommer i Fællesudvalg, og den skal behandles her endelig paa det sidste Stadium. Jeg maa derfor tilraade, at man ikke vedtager det Vædringsforslag, som er stillet af Flertallet, slet ikke fordi jeg i og for sig har noget derimod — jeg anser det tværtimod for billigt og rigtigt — men alene fordi jeg anser det for rigtigere nu straks at gøre Vædringen og forandre sin Beslutning, da jeg tror, at Loven ellers ikke kommer ud. Med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 1, 2 og 5 er Udvalget enigt. Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 3 skal jeg bemærke, at Mindretallet fastholder sit tidligere Standpunkt, at det er heldigere, at det overlades fuldstændig til Forhandling mellem Amtsraad og Sogneraad, hvorledes Fordelingen af Arbejdet skal finde Sted. Jeg tror, at Forholdene i de forskellige Distrikter ere forskellige, og at det derfor kan være nyttigt, at det bliver overladt til de forskellige Raad i de forskellige Landsdele at komme overens om denne Sag. Andet har jeg ikke at bemærke. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale, at Vædringsforslagene Nr. 3 og 4 ikke vedtages, men at derimod de øvrige Vædringsforslag vedtages.

Indevrigsministeren (Fingerslev):

Der er jo oftere blevet talt her om dette Lovforslag, og de Spørgsmaal, der kunne give Anledning til Tvivl, have gentagende været under Forhandling. Min Stilling til dem er altsaa bekendt, og jeg føler ikke Trang til her at fremkomme med udførlige Udtalelser, saa meget mindre, som den ærede Ordfører (Dalsgaard) ret objektivt har gengivet, hvad der er fremkommet af Argumenter i det andet Ting. Jeg har intet at erindre imod Vædringsforslagene Nr. 2 og 5; de øvrige Vædringsforslag ser jeg helst ikke blive vedtagne. Jeg skal indskrænke mig til en ganske enkelt Bemærkning over for det Argument, den ærede Ordfører hentedede fra, hvad der er bestemt om Skovstyld i Lovforslaget om Ulykkesforsikringen. Det blev udtrykkelig betegnet, at der gaar man efter et Skøn, men deraf, at man har fundet det rigtigst der at optage Skovstyld til lige Ydelse, kan man ikke udlede noget med Hensyn til andre Forhold. Loven af 20de Juni 1850 fastslaae for kommunale Hjelser i det hele et bestemt Forhold mellem Skovstyld og Ager- og Engs-